

— Nekem ugyan beszélhetsz! — válaszolta a tűz.

— Na, ha nem mégy, akkor megmondom a víznek, hogy oltson el!

Erre a lusta ember szaladt a vízhez és elkeseredve mondta el neki a baját.

— Eredj hát és oltsd el!

— Nekem ugyan ne parancsolgass! — sustorogta a víz.

— Na, ha nem mégy, megmondom a szarvasnak, hogy igyon meg!

— Hát csak szólj neki, hogy igyon meg!

Erre a lusta ember szaladt az erdőbe a szarvashoz és előadta neki panaszát.

— Eredj hát és idd meg!

— Nem érek rá! — válaszolta a szarvas a lusta embernek.

— Na, ha nem mégy, megmondom a vadásznak, lőjjön le!

— Hát csak mondd meg a vadásznak, hogy lőjjön le! — szólt a szarvas.

Rohant a lusta ember a vadászhoz és elpanaszolta neki a maga buját-baját.

— Na, — mondta a vadász —, én bizony lelövöm a szarvast, ha beveted a kertemet petrezselyemmel, de szemenként és amikor kikel, hét héten hétszer kigyomlálod!

A lusta ember belecsapott a vadász markába és amikor hét héten hétszer kigyomlálta a petrezselymet, a vadász ráfogta a puskáját a szarvasra, a szarvas szaladt a vízhez, a víz a tűzhez, a tűz a gólyához, a gólya a kígyó után, a kígyó a béka után, a béka a szunyog után, mire a szunyog is elhagyta végre a muzsikálást.

Nem egyszer mi is így cselekszünk, mint a lusta ember. Olykor egy kézlegyintéssel elintézhetnénk valamit, de nem tesszük meg és később fűhöz-fához szaladgálunk, izzadunk, hogy valamiképp rendbehozzuk azt, amit lustaságunk miatt elmulasztottunk.

(*Gombos Albin.*)

A szorgalom jutalma.

Egyszer egy nagyon gazdag embernek szorgalmas, hűséges szolgára volt szüksége. Felhívott tehát magához két embert, akik az utcán ácsorogtak és így szólt hozzájuk:

— Egész nap vizet kell hordanotok és azért igen jól megfizetlek benneteket. Hogy hogyan, azzal ne törődjétek.

Mindkét ember vállalkozott a feladatra és nekifogtak a munkának. Egy mély kútból kellett vederrel felhúzni a vizet. Azonban ez nagyon különös munka volt, mert a kihúzott vizet nem vályuba vagy dézsába, hanem — egy nagy kosárba kellett önteniök, amiből a víz természetesen azonnal kifolyt!

Az egyik munkás a harmadik-negyedik vödör után bosszúsan felkiáltott:

— Ki látott már ilyen ostoba munkát?! Én bizony inkább leülök és nem húzok fel többet egyetlen vödörrel sem, hiszen úgy sem tudja meg majd a gazda, hogy hány vödörrel húztam föl!

— De barátom, — intette a másik, — engem is, téged is azért fogadtak fel, hogy ezt a munkát elvégezzük; jól megfizetnek érte, tehát dolgozz csak tovább, szorgalmasan.

— Hát én bizony nem dolgozom. Ha te olyan bolond vagy, hát csak dolgozz, én meg leülök pihenni. — Úgy is cselekedett és másik társát kicsúfolta s lenézte azért, mert szorgalmasan dolgozott.

Elérkezett végre az este és a szorgalmas munkás, mikor éppen már az utolsó vödör vizet húzta fel, a veder fenekén egy csillogó gyémántgyűrűt talált.

— Látod, — mondta társának, — ez volt az érthetetlen munka célja, ezért kellett nekünk ezt a sok vizet kimerni, hogy ezt a gyűrűt megtaláljuk.

S ezzel, mint aki jól végezte dolgát, felvitte a gyűrűt a gazdának.

— Csak tartsd meg emlékül a gyűrűt. megérdemled, mert szorgalmasan dolgoztál, — szolt hozzá a gazdag ember. Ez legyen szorgalmad és kitartásod jutalma, amíg szolgálom leszel, mert mától kezdve szolgálatomba fogadlak.

A másik munkásnak pedig kifizette a négy vödör víz felhúzásáért járó díjat (mert titokban figyelte ám őket!). Az pedig megszegyenülten elment, hogy tovább nyomorogjon és keservesen megbánta lustaságát.

A MÉHECSKE.

Mihelyt jókor reggel felszikkad a harmat,
A méhecske többé nem ismer nyugalmat.

Repdes ide s tova virágról virágra,
Majd a ligetbe száll, majd a rónaságra.

Megnéz figyelmesen minden virágkelyhet,
S örül, ha egy kicsi mézrevalót lelhet.

Nem csügged, ha kevés méz van egy virágban.
„Sok kicsi sokra megy“, dudolja magában.

Haj, de szép szokása van a méhecskének,
Rest gyermekek töle példát vehetnének!

(Garay János.)